

Posudek oponenta bakalářské práce

BABKOVÁ, M.: Komunikace na Facebooku – pohled žáků 8. a 9. tříd a jejich rodičů

Autorka si pro svou bakalářskou práci vybrala zajímavé téma komunikace na Facebooku a odlišnosti v jejím vnímání žáky 8. a 9. ročníků a jejich rodiči. Téma je aktuální jak z hlediska potřeby zkoumat roli digitálních technologií v životě lidí (v tomto konkrétním případě žáků a jejich rodičů), tak možnou aplikací do praxe (rozdíly v postojích rodičů a žáků, které se mohou při porovnávání jejich náhledu na Facebook objevovat). Autorka se současně nenechala zlákat šířkou problematiky a vybrala si konkrétní téma, které je možné zpracovat v rámci jedné bakalářské práce.

Pro jeho uchopení si autorka vybrala relevantní literaturu, se kterou vhodným způsobem pracuje tak, že čtenáře provádí současným pohledem na otázku komunikace ve virtuálním prostředí. (Snad až na využití Wikipedie jako zdroje pro akademickou práci – s. 12 a 13 nebo příliš dlouhé Goffmanovy citace na s. 11-12, jejíž užitečnost není zcela zřejmá). Její teoretická část odpovídá obsahem i rozsahem charakteru další práce.

Ta ve svém celku naplňuje formální požadavky, tedy rozsah, stylistické i gramatické náležitosti a zařazení všech povinných prvků práce.

Kromě výše uvedených kladů jsou v práci zřetelné také některé problematické momenty, na nichž by bylo užitečné do budoucna zapracovat.

Jedním z nich je terminologická nevyjasněnost/nepřesnost. Autorka hovoří o virtuální komunikaci, komunikaci na Facebooku a chatování na Facebooku. Zdá se, že tato označení používá promiscue, ačkoliv každé z nich nese jiný obsah. To se pak promítá do celého metodologického postupu, kdy v názvu práce autorka slibuje téma „*komunikace na Facebooku*“, v úvodu definuje cíl „*porovnat pohled dospívajících a jejich rodičů na virtuální komunikaci*“ (s. 3) a ve výzkumných otázkách pak proklamuje, že by ráda prozkoumala některé charakteristiky komunikace na Facebooku (jejichž výběr není zdůvodněn a které v tuto chvíli zahrnují také jiná témata, než komunikaci – např. otázku rozvíjení sociálních vztahů prostřednictvím FB, s. 21).

Tím se ukazuje další moment, který by stálo za to lépe propracovat – provázanost jednotlivých kroků v práci, které na sebe sice navazují, ale pro čtenáře mnohdy ne zcela zjevně – čitelně. Zamýšleným souvislostem snad porozumí, ale stojí ho to poměrně mnoho úsilí. Vzájemná provázanost by byla podpořena detailnějším popisem a průvodcovstvím metodologických kroků realizovaných autorkou. Hlubším popisem designu výzkumu, procesu výběru výzkumného vzorku a jeho charakteristikou, popisem užitých metod pro sběr dat i jejich analýzu a interpretaci. A zejména komentováním konkrétních metodologických kroků, které při analýze dat realizuje.

S daty totiž autorka pracuje zdařile. Zpracovává je mnohaúrovňově, nahlíží na ně z řady různých úhlů pohledu a snaží se jim porozumět. Ale neukazuje čtenáři, jakými myšlenkovými postupy k dílčím krokům, resp. závěrům dospěla. V podstatě tedy předkládá řadu tvrzení, která má jistě promyšlená a podložená daty, ale tuto podloženost v textu nedeklaruje. Současně je v některých momentech její interpretace snad až příliš odvážná (např. ve chvíli, kdy na základě toho, že děti i rodiče tráví stejně

mnoho nebo stejně málo času na Facebooku, definuje podobnost jejich životního stylu – s. 43, 46, 60).

Autorce navrhuji hodnocení dobře, protože ačkoliv odvedla velký kus práce a přinesla zajímavá zjištění, bylo by užitečný celý tento proces metodologicky lépe doložit.

V Praze 26. 5. 2013

Mgr. Barbora Neuwirthová